Marjut Moisala

Samsara on Nirvana

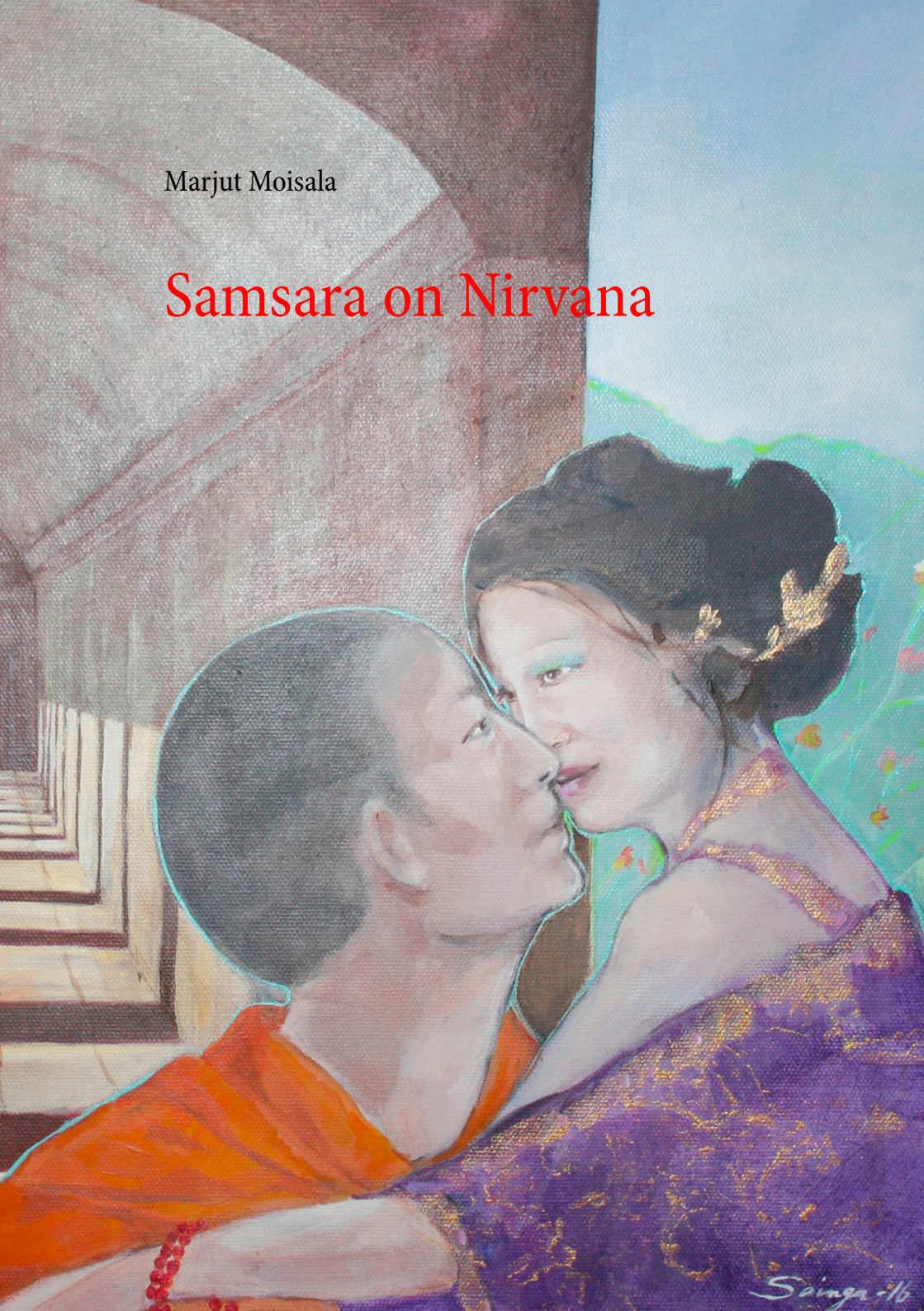

ERA

SAMSARA ON NIRVANA

MARJUT MOISALA

ERA

SAMSARA ON NIRVANA

© 2016 Marjut Moisala
Kaikki oikeudet pidätetään

Kustantaja:
Books on Demand
Helsinki
Suomi

Valmistaja:
Books on Demand
Norderstedt
Saksa

ISBN:978-952-498-191-0

Olen vanhempi kuin aika itse. Elän kaikissa paikoissa ja niiden taustalla. Kukaan ei ole koskaan kuullut todellista nimeäni, sillä olen Se jota kaikki nimet voivat kuvata, mutta jota yksikään ei kuvaa todella.

Olen nainen ja mies, kuuma ja kylmä, suora ja käyrä. Olen tuntematon, päivien muinainen. Läsnä jokaisella aikakaudella, mutten ajallinen.

Olen Era.

Alkakaamme. Astelkaamme katuja, joita punaiset intohimon kukat koristavat. Kiivetkäämme Hengen Himalajalle ja löytäkäämme totuus ääripäiden välistä, kun sydämemme kuiskaa hennon kysymyksen: Onko Samsara sama kuin Nirvana?

DHARAMSALAN MAALISKUU

Henri käveli keinuvin askelin pitkin Dharamsalan keskuskatua. Tunnelma oli värikylläisen kaoottinen. Dharamsalan yläkylä oli Pyhiä lehmiä, kauppiaita, kovaäänistä tööttäilyä, vähältä piti -tilanteita ja värikkäisiin kaapuihin pukeutuneita munkkeja. Kuitenkin tämä kaikki oli Henristä niin kotoista. Hän nyökkäili vastaantuleville, heitti hymyn jos toisenkin. Muutama vanhempi paikallinen nainen katsoi häntä uteliaasti; länsimainen vaalea mies lyhyeksi leikatussa tukassaan, kuin turisti, mutta olemukseltaan hengen miehen oloinen?

Kuitenkin täällä pikku-Tiibetissä hän sulautui joukkoon erittäin hyvin. Värikkäitten hippien ja eri puolelta maailmaa tulevien buddhalaisten vuotuinen pyhiinvaellus tuohon pyhään kaupunkiin oli vilkkaimmillaan, olihan Dalai Laman kevätopetusten aika. Henri pysähtyi kadun kulmaan ja katseli ihmisiä, jotka pyörittivät rukousmyllyjä. Kymmeniä ja satojakin rukouksia tulvi ilmoille päivän aikana, niin tiibetiläisten kuin turistienkin ansioista ja Henri mietti olisikohan hänenkin syytä vielä kerran rukoilla samaa asiaa, jota hän oli rukoillut jo niin monien vuosien ajan, itse asiassa pikkupojasta saakka.

Hän huokasi ja jatkoi matkaansa kohden Dalai Laman päätemppeliä. ”Mitäpä minä enää rukoile-

maan... Jumala on tullut kuuroksi. Hänellä olisi ollut monia tilaisuuksia vastata, mutta hän vaikenee. Siihenkin täytyi olla syynsä.” Henri tuumaili näin tahollaan ja hänen ajatuksiinsa tuli huonon karman peikko sekä hivenen itsesääliä.

Miksi juuri *hän* ei ollut vielä saanut suurta oivallustaan, vaikka niin kauan sitä oli etsinyt ja koki maailmailmiön turhuuden hyvin konkreettisesti. Maailma ei tuntunut enää juurikaan houkuttavan. Päinvastoin. Hän oli kulkenut ei-dualismin ansaan, kuten eräs hänen pitkäaikainen harjoittajatoverinsa oli sanonut useaan kertaan, kun Henri valitti elämän unenomaisuutta ja Mayaa eli harhaista luonnetta. Tuo ystävä oli useaan kertaan todennut: ”Elä hyvä mies, elä. Nyt kun olet täällä, *Ole* täällä. Älä kiellä maailmaa. Jos tunnet olevasi ”täällä”, niin ole sitten. Uni nimeltä maailma ei katoa sitä kiroamalla, vaan hyväksyen.”

Henri myönsi, että asiassa saattoi olla perää. Tuon neuvon antanut toveri ei elänyt kulmiaan kurtistellen vaan päinvastoin, hän näytti nauttivan täysin siemauksin maailman tarjoamista kiehtovista harhakuvista, niihin kuitenkaan erityisemmin lankeamatta tai samaistumatta. Samassa kuitenkin ääni Henrin päässä muistutti, että jos hän tahtoi joskus oivaltaa Totuuden, oli hänen oltava tarkkana harhan suhteen. Hänen oli oltava askeettinen, joogattava ja meditoi-

tava useita tunteja päivässä, vartioitava mitä suuhunsa laittoi ja vaadittava itseltään enemmän kuin tavalliset maailmalliset ihmiset tekivät. Kuitenkaan hän ei voinut torjua pientä ääntä sisällään. Tuo ääni kysyi, oliko tämä todella sitä, mitä henkisyyden kuului olla? Oliko hän onnellinen?

Mies pudisti päätään haluten karistaa moiset epäilykset pois kuin hyönteisen harteiltaan ja samalla hänen huomionsa kiinnittyi vartioihin, jotka olivat tekemässä tarkastusta Dalai Laman opetuksille saapuville. Henri oli ollut aiemminkin opetuksilla ja tiesi varautua tähän. Hänen henkilökohtaiset tavaransa otettiin talteen ja kulkulupa tarkastettiin. ”Tarvitsetko tulkkausta?” Kysyi vartija englannin kiellä ja Henri pudisti päätään. Hän ei ollut tullut tänne kuulemaan opetuksia sanallisesti, vaan nauttimaan ilmapiiristä ja siunauksista.

Hän tunsi olevansa hyvin voimakkaasti murroksessa. Mikään tie, jota hän oli tähän asti kokeillut henkisen kasvunsa jouduttamiseen ei ollut johtanut perille. Tuntui jopa, että mitä enemmän hän etsi, sitä enemmän valaistumisen tai suuren oivalluksen portti siirtyi kauemmas hänen näköpiiristään. Tämä oli tuonut hänet valaistumisen sijasta suuren ahdistuksen portille. Hän ei tiennyt, että tuo ahdistus toisi hänet viimein kotiin, mutta vasta sitten kun hän lakkaisi sitä torjumasta. Jälleen kerran hän istahti temppe-

lin lattialle, ohuelle matolle muiden henkistä nälkää näkevien viereen ja sulki silmänsä meditaatioon. Hän rukoili vielä kerran: ”Rakas Jumala, anna minulle mestari, joka osaa opettaa *todella*. Mestari, joka osaa tuoda minut kotiin.”

Jumala kuuli pyynnön. Hän oli kuullut sen joka kerta näiden vuosien aikana, jona Henri oli tuon pyynnön toistanut. Jumala tiesi, ettei opetuslapsi ollut aiemmin ollut vielä valmis mestarinsa kohtaamiseen. Hänen uskomuksensa ja asenteensa olivat tehokkaasti sabotoineet kyvyn ottaa vastaan. Nyt kuitenkin tämän Jumalan lapsen vastustus oli murtumassa. Ja Herra taivaissa hymyili tyytyväisesti. Pian tämä etsijä löytäisi mestarin, vaikkei kenties heti tätä mestariksi tunnistaisi. Niin, tutkimattomat ovat Herran tiet.

PARIISIN KEVÄT

Pariisissa kevät oli kauneinta aikaa niin monen vakituisen asukkaan kuin turistinkin mielestä. Kylmänä puhaltanut tuuli alkoi väistyä ja siellä täällä saattoi nähdä krookusten ja muiden kevään kukkien jo ponnistavan ylös kohti valoa. Jonoja turistinähtävyyksille oli aina, mutta keväisin romanttinen Pariisi tupaten täyttyi monikansallisesta vierailijoitten määrästä. Sen tunnetummat kohteet ja aukiot tulvivat turisteja

ja monenkielinen puheensorina täytti taivaan yhdessä kevättä sirkuttavien lintujen kanssa.

Natalie käveli korkeissa koroissaan pitkin Montmartren kapeaa kujaa. Hän oli palaamassa aamupäivän ostoksiltaan ja matkalla takaisin omalle asunnolleen nukkumaan, sillä illalla oli luvassa vielä rankka työkeikka kabareessa. Aiempana iltana hän oli valvonut myöhään ja jostain syystä unen saanti tuntui myös haastavalta aamullakin, joten hän oli päättänyt käydä asioilla ja nukkua iltapäivällä ennen töiden alkamista. Natalie tunsi kenkien hankaavan ja voihkaisi pysähtyen hetkeksi. ”Ei ole vara sairastella. Miksi kummassa otin nämä huonot kengät taas? Se johtuu vain siitä, että olen niin pirun turhamainen ihminen.” Natalie sätti itseään. Hän oli hylännyt kävelykengät ulkonäkönsä vuoksi, vaikka työn puolesta oli selvää, että terveet ja kauniit jalat olivat tanssijalle ensiarvoisen tärkeät työvälineet. Hän ei aikonut riskeerata enää jatkossa, vaan suosiolla vetää jalkaansa lenkkarit tällaisina päivinä kun illalla olisi luvassa työtä punaisten lyhtyjen kadulla.

Natalie naurahti muistellessaan mummonsa kauhisteluja. Hän oli tullut Pariisiin kaukaa maaseudulta ja tullut löydetyksi kabaree -tanssijan suositulle paikalle lukemattomien hakijoiden joukosta muutama vuosi sitten. Kerrottuaan eräällä matkallaan kotiin isoäidilleen työskentelevänsä Pigallen alueella Pariisissa

tanssijattarena, oli isoäiti saanut sätkyn ja pitänyt valtaisan palopuheen irstaan elämäntavan vaaroista. Myöhemmin Natalie mietiskeli, että kovinpa tarkkaan isoäiti oli tästä aiheesta tiennyt, ehkä oma kokemus oli ollutkin hänen saarnansa pohjana.

Natalie naurahti kävellessään kohti pientä asuntoaan. Hänen kohdallaan irstaasta elämäntyylistä ei ollut tietoakaan, sillä työ oli kovin vaativaa ja harjoituksia pidettiin tiuhaan. Lisäksi alalla vallitsi teräksen kova kilpailu ja Nataliekin oli tuskallisen tietoinen uransa todennäköistä lyhykäisyydestä, sillä keho kesti vain aikansa kukkeimmillaan ja sen jälkeen oli varma, että nuoremmat tytöt korvaisivat hänetkin kabareen ohjelmistossa. Siihen kuitenkin onneksi vielä jokunen aika, sillä tämä ohjelma pyörisi teatterissa vielä ainakin vuoden verran.

Natalie nousi kapeat portaat yli satavuotiaan talovanhuksen toiseen kerrokseen ja avasi vanhuuttaan vaikertavan oven vauhdikkaasti. Sisälle päästyään hän potkaisi jalkojaan tärvelevät muotiluomukset jaloistaan ja nilkutti olohuoneen sohvalle. Hän sulki silmänsä ja päätti ottaa pienen rentoutuksen ennen lounasta ja sen jälkeistä siestaa. Natalie oli harrastanut joogaa jo useita vuosia. Hän oli oppinut myös rentouttamaan kehonsa ja menemään meditaatiotilaan melko helposti. Tämä taito oli tullut suureksi avuksi hän esiintymisjännitykseensä, joka oli joskus

jopa fyysistä ja aiheutti pahoinvointia vatsassa sekä kramppeja hengitysteissä, jolloin laulaminen kävi vaikeaksi.

Hän ei varmasti olisi ollut läheskään niin tasapainoinen ihminen, ellei olisi löytänyt tätä tuhansia vuosia vanhaa intialaista elämäntapaa. Hän tiesi monen tanssijan käyttävän joogaa tai Pilatesta apuna, mutta monen hän ei arvellut harjoittavan henkistä joogaa kuten itse teki. Joskus Natalie sai myös kuvia menneisyydestään toisessa ajassa ja paikassa. Hän näki naisen, joka istui pitkät mustat hiukset valtoimenaan luolan suuaukolla, jossain Himalajan vuoristossa. Natalie tiesi sielunsa sopukoissa eläneensä ennenkin useita kertoja, mutta se oli hänelle vain yksi itsestään selvä asia, jota hänen ei tarvinnut sen enempää miettiä.

Mystiikkaan taipuvaisen isänsä kanssa hän oli jutellut itämaisista aiheista, karmasta ja jälleensyntymisestä varsinkin murrosiässä ja sen jälkeen. Sitten isä oli poistunut hänen elämästään. Lähti kiertoon, kuten hän itse oli kuolinvuoteellaan todennut. Isä uskoi syntyvänsä pian uudelleen ja se antoi Natalielle lohtua. Kuitenkin hän tiesi nykyhetken olevan tärkein. Hän oli harjoittanut paljon läsnäolon taitoa, jotta voisi antaa yleisöllekin enemmän. Monesti hän koki, ettei se ollut Natalie joka tanssi, vaan oli olemassa Joku, joka tanssi häntä. Joku tanssi hänen kauttaan.

Tuo jokin liikutti hänen huippuunsa viritettyä keho -koneistoaan kuin kaikki tapahtuisi itsestään. Ja tuollaisina hetkinä hän koki egottomuuden ja läsnäolon, joka oli voimallisempi kuin mikään hiljainen meditaatio. Tekijä oli silloin poissa, vaikka toiminta tapahtui.

Natalie hymähti. Ajatukset eivät tänään jättäneet häntä rauhaan, joten hän ei yrittänyt pakottaa niitä. Yrittää mielensä avulla pysäyttää mieli oli sama asia kuin yrittää pysäyttää tsunami vesipyssyllä, oli eräs henkinen opettaja lausunut. Siksipä Natalie virtasi veden lailla, ei pakottanut, vaan houkutteli ja hyväksyi mielensä toiminnan, kuitenkaan samaistumatta siihen täysin.

Hän muisteli kuulleensa, että on olemassa Dervissi-pappeja, jotka menevät transsiin tai korkeampaan tietoisuuden tilaan juuri tanssin tai pyörimisen avulla. Hänen oli helppo ymmärtää tuollaisia mestareita. Liike ja synkronia toi tunteen ja kokemuksen valtavasta flowsta, virtauksesta, jolla ei ollut alkua eikä loppua.

Natalie avasi silmänsä ja katseli katon taitavia kuvioita. Asuntojen vuokrat ja hinnat Pariisissa olivat tähtitieteelliset, joten hänkin oli tyytynyt vuokraamaan asunnon melko läheltä keskustaa ja työpaikkaansa, mutta samalla hän säästi omaa asuntoa var-

ten. Hän tiesi, että hyvät tulot eivät olisi kenties enää pitkään itsestäänselvyys, joten oli taottava silloin kun rauta oli kuumaa. Ehkä hän muuttaisi pois Pariisista kun ura tulisi päätökseensä, tai ehkä hän perustaisi oman joogastudion tai alkaisi opettamaan muita tanssijoita.

Natalie vilkaisi jääkaapin oveen kiinnittämäänsä aarrekarttaan. Kukapa tietää, vaikka unelma omasta yrityksestä vielä lähtisi lentoon. Hän ei kuitenkaan ollut erityisen huolestunut tulevaisuudesta, vaan hänen perusluottamuksensa elämään oli turvallisen lapsuudenkodin peruja, juureva.

Hän hymähti isoäitinsä puheille vielä kerran. Isoäidin arvelut irstaasta elämäntyylistä lienevät juontaneet Moulin Rouge -kabareen kirjavaan historiaan. Ja tiesihän Natalie, että monet tytöt olivat ajautuneet myöhemmin ammattimaisen rakkauden pariin. Kuitenkin Natalie siunaili omalta osaltaan sitä kuinka *vähän* minkäänlaista romanttista elämää oli hän ehtinyt viime aikoina viettämään. Hän koki olevansa nunna kabareetytön valepuvussa.

Toisin oli ollut vielä muutamia vuosia sitten kun hän tanssi pienemmässä paikassa ja vietti villiä elämää ystävättäriensä kanssa. Hän koki olevansa tuolloin vapaa ottamaan mukaansa kenet halusi ja osittain hän myös tunsi kapinoivansa kasvatustaan vastaan.

Sittemmin hän oivalsi etteivät irtosuhteet ja sen kaltainen romantiikka tuoneet hänelle onnellisuutta. Hän tiedosti edelleen odottavansa ”sitä oikeaa”, vaikka se olikin niin kulunut ja kliseinen sanonta hänen omastakin mielestään. Natalie ei kuitenkaan tyytynyt keneen tahansa. Yhteydenottoja tulvi aina esitysten jälkeen, mutta Natalie tiesi ettei hänen miehensä löytyisi noiden tanssijoitten perään kuolaavien pukumiesten joukosta. Natalie huokasi jälleen. Oli turha miettiä moisia asioita, sillä eihän hän ehtinyt koskaan näkemään muita miehiä kuin heitä, joita näki työnsä puolesta ja useat hänen miespuolisista työtovereistaan olivat kiinnostuneet omaa sukupuoltaan olevista rakkaista.

Natalie nousi sohvalta ja päätti syödä lounaan aikaisin. Hänen ohimoillaan jäyti alkava päänsärky ja sen hän halusi selättää heti alkumetreillä. Eräs vanhan talon henki katseli Natalien puuhastelua pienessä keittiössä ja myhäili tyytyväisenä. Tanssivan tytön elämään tulisi pian mies, joka kaihtoi tummia pukuja ja oli vaihtanut ne jo ajat sitten iloisempiin väreihin.

RAKKAUDEN JÄLKEEN

Henri istui pienessä luostarihuoneessaan, jonka hän oli vuokrannut paikalliselta buddhalaiselta yhdys-

Samsara on Nirvana -kirja kuljettaa Sinut Himalajan huipuilta Pariisin sykkivään sydämeen valastaan luopuneen munkin ja kabareetytön rakkaustarinan myötä.

Samsaran pyörä pyörii kuin tuulimyllyn siivet Moulin Rougen katolla heittäen sieluja kokemaan maailmailmiön makeita, mutta ohimeneviä nautintoja punaisten lyhtyjen kaduilla. Onko Nirvana, vapautus, kuitenkaan aina tavoittamattomissa, vai onko se tässä näin, juuri siinä missä sinäkin olet?

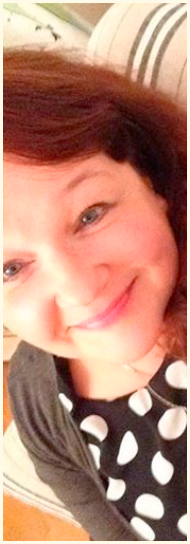

Kirjan teemoja ovat syntymän ja kuoleman bardot, Dzogchen eli suuri täydellisyys, henkinen etsintä, aistillisuus ja tantra sekä harhakuvat, jotka jokainen etsijä joutuu jossain vaiheessa polkuaan kohtaamaan.

9 789524 981910

BoD™ BOOKS on DEMAND

www.bod.fi